

Πρὶν ἄλλο τι γὰρ σὰς εἰπῶ καὶ πρὶν εὐχαριστήσω
 Μὲ λύπην σπεύδω, Κύριε, συγγνώμην γὰρ ζητήσω.
 Ἐβράδυνα πάρα πολὺ ἀπάντησιν γὰρ δώσω
 Ἄλλ' ἐμαυτὴν δὲν πρόκειται ποσῶς γὰρ δικαίωσω.
 Ἐὰν εἰξεύρατε καλῶς πῶς εἶμαι ἢ καυμένη
 Μέρα καὶ νύκτα ὡς στ' αὐτιά μέσ' στὴ δουλειὰ πνιγμένη,
 Βεβαίως μ' αὐστηρότητα πολλὴν δὲν θὰ μὲ κρίνατε
 Καὶ προθεσμίαν ἀρκετὴν ἀκόμη θὰ μοῦ δύνατε.
 Δὲν εἶναι παίξε γέλασε σχολεῖο γ' ἄρματώσης,
 Νὰ βρῆς τὸ σπῆτι, τὰ παιδιά, δασκάλους γὰρ μισθώσης.
 Ἀκόμη καὶ στὸν ὕπνο μου δασκάλους ὄνειρεύομαι
 Καὶ γιὰ θραυὰ σκέπτομαι ἀκόμη κι' ὅταν γεύωμαι.
 Ἐνῶ λοιπὸν βρισκόμουν γὰρ σέ φούρια τρομερὰ
 Τὸ γράμμα σας ἀνέγνωσα μ' ἀρέφραστη χαρὰ.
 Μεγάλως μ' ἐτιμήσατε μὲ ὅσα μοῦ προτείνετε
 Καὶ μ' ἄκραν ἐπιείκειαν, ὦ κύριε, μὲ κρίνετε.
 Πλὴν γὰρ τολμήσω δύναμαι ἐγὼ, ὁ κόκκος ἄμμου
 Μέσ' στοὺς Παράσχους, Ῥαγκαθεῖς γὰρ γράψω τ' ὄρομά μου!
 Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ποθῶ γὰρ σὰς εὐχαριστήσω
 Μετὰ πολλῆς ἐπιμονῆς θὰ τὸ ἐπιχειρήσω.
 Κι' ἂν κατορθώσω κάτι τι γὰρ τρώγεται κομμάτι
 Ἄν ὄχι μὲ λαδόξυδον τοῦλάχιστον μ' ἀλάτι
 Θὰ σὰς τὸ στείλω βέβαια καὶ γὰρ μὲ συγχωρῆτε
 Ἄν τῆς «Ποικίλης σας Στοῦς» ἀνάξιον τὸ βρῆτε.
 Τὸ δωρηθῆν μοι ἔλαβον καὶ χάριτας ὀφείλω,
 Τὸν δὲ κανονισμὸν ἡμῶν προθύμως θὰ σὰς στείλω.
 Μία σελις εἰς τὴν «Στοὰν» πάρα πολὺ σημαίνει,
 Καὶ τώρα ὑπογράφομαι, ὦ κύριε Ἀρσένη.

Ἀθῆναι τῆ 26ῃ Ἰουλίου 1893.

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

2

Αχ δυστυχῶς δὲν μπόρεσα νὰ γράψω μήτε στιχοῦ
 Ἡ Μοῦσα δὲν ἠθέλησε εἰς ἔμπνευσιν νὰ τύχω.
 Πολλὰς φοραῖς ἐκάθησα μὲ σοβαρὸν τὸ ὄφρος
 Ἄλλ' ἀρωθεν ἐκρέματο τοῦ Δαμοκλέους ξίφος.
 Τὸ ξίφος δὲ συνέκειτο ἐκ πλήθους διδασκάλων
 Ἑλλήνων, Ἀγγλῶν, Γερμανῶν καὶ Ἰταλῶν καὶ Γάλλων.
 Μόλις τὴν πέτρα ἔπιαρά μ' ἐκόβαρε στὴ μέση
 Καὶ μοῦ ζητοῦσαν γελαστοὶ τοὺ λάχιστον μιὰ θέσι.
 Ποῦ νὰ σοῦ μείνη ποιησις σὰν εἶσαι μὲ δασκάλους!
 Ἀμέσως μεταβάλλεσαι πρὸ τοῦ πεζοῦ τῶν κάλλους.
 Ἐκεῖ ποῦ πρὶν Ἡλύσια, σχολείου τάξεις βλέπεις
 Καὶ εἰς τὸν κρῖνον ὑλισμὸν εὐθύς τὸν ροῦν σου τρέπεις
 Καὶ παραιτῆς τὰ σύννεφα καὶ βρίσκεσαι στὴ σκόνη
 Κι' ὅταν θαρρῆς μ' ἀπόλαυσιν ὅτι εὐρέθης μόνη,
 Εὐθὺς παρουσιάζεται — τί τρομερὰ πληγὴ! —
 Ὁ μάγειρός σου κι' ἐρωτᾷ, Κυρία, τί φαγί;
 Ὡ εὐτυχῆ φιλόσοφε, ποῦ ζοῦσες στὸ πιθάρι,
 Εὐτυχιόμενα πρόβατα ποῦ οἶς ἀρκεῖ χορτάρι!
 Πῶς ἠθέλα νὰ μὴν πεινῶ, τὴ δίψα νὰ μὴ ροιῶθω
 Καὶ τὸν Θεόν μου μοναχὰ κρυφὸν νὰ ἔχω πόθο.
 Ἄλλ' ἀπὸ χῶμα ἔγειρα κι' ἐκεῖ θὰ ξαραπάγω
 Κι' οὔτε τρεῖς μέραις δὲν μπορῶ νὰ ζήσω ἂν δὲν γάγω.
 Κι' ἂν ὁ Θεὸς εὐδόκησε νὰ μοῦ δωρήσῃ πνεῦμα
 Κι' αὐτὸ ἀκόμη κάποτε μοῦ φαίνεται σὰν ψεῦμα.
 Μὲ λύπην μου οἶς παραιτῶ, ὦ κύριε Ἀρσένη,
 Καὶ νὰ προσθέσω ἄλλο τι μοῦ φαίνεται δὲν μένει.
 Ὅσον διὰ συνδρομητὰς μὲ ζῆλον προσπαθῶ,
 Πλὴν δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ οἶς ὑποσχεθῶ.
 Μ' αὐτὴν τὴν ἀναπαράδιαν ποῦ εἶναι τελευταίως,
 Ὅποιος ἀκούσῃ συνδρομὴν τὸν πιάνει τεταρταῖος.

10ῃ Σεπτεμβρίου 1893.

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

Σ. Δ. Π. ΣΤΟΑΣ. Τὸ πρῶτον ἦδη ἡ εὐφροεστάτη δεσποινὶς Φλωρεντία Φουντουκλή τιμᾷ διὰ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς συνεργασίας τὴν «Ποικίλην Στοάν», ἀνα-

πληρώσασα τὴν ἕνεκεν πολλῶν ἀσχολιῶν ἀποστολὴν ἔκτενεστέρου Ἔργου διὰ τῶν ἀνωτέρω δημοσιευομένων δύο πρὸς ἡμᾶς ὤρκιων αὐτῆς ἐμμέτρων γραμμάτων. Ἡ λογία κόρη, φοιτήτρια τῶν Μαθηματικῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ, ἀληθῶς δὲ νοῦς μαθηματικός, γράφει πρὸ πολλοῦ κατὰ τὸ ὕφος τοῦ κ. Σουρῆ χαριέστατα ποιήματα καὶ ἀναδείκνυται ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀληθῆς Σατυρικῆ ποιήτρια. Ἀρίστας ποιήσασα ἐν Γερμανίᾳ σπουδὰς καὶ ἰδίᾳ πολυτίμως ἀσχοληθεῖσα εἰς τὰ Παιδαγωγικὰ ἔγραψε καὶ ἄλλοτε τὰς ἐκεῖθεν ἐντυπώσεις τῆς ἐμμέτρως δημοσιευθείσας εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν. Καθ' αὐτὸ γυνὴ τῶν γραμμάτων, ἔχουσα τὸ θάρρος τῶν ἰδεῶν τῆς, τύπος ἀρίστης κόρης ἀληθοῦς ἀξίας, προώρισται νὰ καταλάβῃ διακεκριμένην θέσιν μεταξὺ τῶν Λογιῶν Ἑλληνίδων. Νῦν, ποθοῦσα νὰ παράσχῃ λυσιτελεστέρας ὑπηρεσίας εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν Ἑλληνίδων, ἀνέλαβε πρὸ τινος ἐνταῦθα μετὰ τῆς γνωστῆς καὶ εὐπαιδευτοῦ κυρίας Εἰρήνης Πρινάρη τὴν Διεύθυνσιν Νέου Ἑλληνικοῦ Παρθεραγωγείου, οὗτινος τὴν ἴδρυσιν εὐφροσύνως ἐχαιρέτησεν Ἑλληνικὴ Κοινωνία, περιέβαλλε δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διὰ τῆς ἐκτιμῆσεώς του ὁ ἐνοῶν τὴν ἀξίαν ἀληθοῦς ἐκπαιδύσεως κόσμου.

Πρὸς τὴν χαριεστάτην ἡμῶν συνεργάτιδα καὶ δημοσίᾳ ἐκφράζομεν τὰς θερμότερας ἡμῶν εὐχαριστήσεις.

ΤΟ ΡΥΑΚΙ

Θυμοῦμ' ἓνα ρυάκι στὴν ἐξοχὴ ἔκει κάτου
 ποῦ σιγανὰ ἐκυλοῦσε τὰ ξάστερα νερά του
 Θυμοῦμαι τι λουλούδια στὰ δύο πλευρὰ του ἀνοῦσαν,
 θυμοῦμαι τί πουλάκια τριγύρω του ἐπετοῦσαν.

Ἦλθε βαρὺς χειμῶνας στὴν ἐξοχὴ ἔκει κάτου
 κι' ἀγριωπὰ κυλοῦσε τὰ θολερὰ νερά του·
 χαθῆκαν τὰ λουλούδια ποῦ στὰ πλευρὰ του ἀνοῦσαν
 καὶ φύγαν τὰ πουλάκια ποῦ γύρω του ἐπετοῦσαν.

Τὸ βλέπω καὶ μὲ πόνο τὰ δάκρυά μου χύνω,
 Γιατί ἡ ζωὴ μου μοιάζει μὲ τὸ ρυάκι ἔκεινο.

1893

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

. . . . .
 Σφίγγεμε 'στὴν ἀγκαλιά Σου
 Ἄχ, ἀγάπη μου χρυσῆ,
 νὰ μεθῶ μὲ τὰ φιλιὰ Σου
 καὶ μὲ τὰ δικά μου Ἐσὺ . . .

. . . .